

Arrest

nr. 129 368 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 24 augustus 2011 gedateerd schrijven, een aanvraag tot afgifte van een visum type D in bij de bevoegde diplomatieke post teneinde studies (management) te kunnen aanvaatten aan de Vrije Universiteit Brussel (hierna: de VUB). Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Na haar binnenkomst in het Rijk op 1 oktober 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart. De geldigheidsduur van dit document werd twee maal verlengd en verstreek op 31 oktober 2013.

1.3. Op 11 maart 2014 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij gaf hierbij aan studies te willen aanvatten aan de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen (hierna: de FVG).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 14 maart 2014 om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen.

1.5. Op 17 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 28 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde [M.E.N.G.] [...], nationaliteit: Kameroen, [...], gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

Artikel 61, §2.1°: betrokkene verlengt haar verblijf na verloop van haar studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2013-2014 ter verlenging van haar verblijf als studente een inschrijvingsattest voorlegt aan de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen (FVG) en dat deze instelling niet voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van de wet;

Overwegende dat betrokkene om te studeren aan voornoemde instelling aldus een machtiging diende te bekomen in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de wet;

Overwegende dat deze machtiging werd verworpen bij beslissing van 14/03/2014 en het voorgelegde inschrijvingsattest bijgevolg niet in aanmerking wordt genomen voor de verdere verlenging van haar verblijf als student;

Overwegende dat betrokkene dan ook niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student;

Overwegende dat haar verblijfsvergunning verstreken is sedert 31/10/2013;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster het land dient te verlaten omdat zij geen verblijf meer kan bekomen als student omdat haar inschrijvingsattest en de instelling (Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen) niet voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 58 VW stelt: “Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling (die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen) moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der (in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°), bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt : 1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59; 2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit; 3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken; 4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar. Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan (de Minister) of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren. (De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.)”

Artikel 59 VW stelt: “Al de (door de overheid) georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven. Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatig leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft. Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”

Verzoekster heeft een attest van inschrijving als regelmatige studente voorgelegd van de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen (hierna FVG), erkend bij KB van 20 juni 1980. (Erkend als onderwijsinstelling van het 3de niveau (Ministerie - Sociale Zaken - van 10.08.1993, met verwijzing naar het KB dd. 28.06.1969 – bron: <http://www.antwerpfvg.org/over-fvg-antwerpen/verantwoording.html>).

Het attest bevestigt dat verzoekster is ingeschreven aan een instelling met volledig dagonderwijs, 3de niveau.

Deze instelling heeft een partnership met de VUB.

Het attest werd getekend door de rector.

Hieruit kan worden besloten dat de onderwijsinstelling is erkend en dus ook het voorgelegde inschrijvingsattest in overeenstemming is met de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt de in het middel opgesomde wetsartikelen.”

3.1.2. Allereerst merkt de Raad op dat het determinerende motief in de bestreden beslissing de vaststelling is dat verzoekster na verloop van haar studies niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument en haar daarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Waar verzoekster betoogt dat de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet werden geschonden doordat verweerder weigerde haar op basis van haar inschrijving bij de FVG tot een verder verblijf als student te machtigen ontwikkelt zij een kritiek die gericht is tegen de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 maart 2014. Deze beslissing vormt evenwel niet het voorwerp van huidig beroep en werd ook niet aangevochten. Verzoeksters grief is bijgevolg niet dienstig. Het gegeven dat verweerder in een overtollige overweging in de bestreden beslissing heeft toegelicht dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Daarnaast moet ten overvloede worden opgemerkt dat verzoekster door te stellen dat zij een door de rector van de FGB ondertekend inschrijvingsattest heeft voorgelegd en door te duiden dat deze instelling samenwerkt met de VUB niet aantoont dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat de FGB geen door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling is die bevoegd is om het attest waarnaar in de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen af te geven.

In zoverre verzoekster verwijst naar erkenningen door het ministerie van justitie en het ministerie van sociale zaken blijft haar betoog ongestaafd en moet bovendien worden benadrukt dat niet blijkt dat voormelde overheidsdiensten bevoegd zijn voor de erkenning van onderwijsinstellingen zoals bedoeld in de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet (zie ook RvS 16 juli 2010, nr. 206.750).

Een schending van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Indien uw raad van oordeel zou zijn dat het voorgelegde attest en de onderwijsinstelling FVG niet voldoen aan de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet dan nog maakt de bestreden beslissing een schending uit van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster legt een brief voor van een studiegenoot aan FVG. Deze student bekommt op basis van de inschrijving aan FVG wel tijdelijk verblijf.

Verzoekster begrijpt dan ook niet waarom haar studiegenoot wel gemachtigd wordt tot verblijf omwille van studies aan FVG en verzoekster niet. Beide studenten zijn ingeschreven aan de dezelfde instelling voor dezelfde opleiding. Aan de ene wordt verblijf toegekend aan verzoekster niet.

De bestreden schendt bijgevolg het gelijkheidsbeginsel.”

3.2.2. Opnieuw dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing niet de beslissing is waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen, doch wel de beslissing waarbij zij gelast wordt het grondgebied te verlaten. Door uiteen te zetten dat zij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht omdat haar aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd terwijl de aanvraag van een andere vreemdeling op basis van zijn studies aan de FVG wel werd ingewilligd toont zij niet aan dat de in casu bestreden beslissing werd genomen met miskennis van het gelijkheidsbeginsel. Haar beschouwingen laten immers niet toe te besluiten dat verweerder vreemdelingen die na het verloop van hun studies niet langer over een regelmatig verblijfsdocument beschikken verschillend zou behandelen.

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat het feit dat verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf van een bepaalde vreemdeling die een inschrijvingsattest bij de FVG voorlegde inwilligde en deze van verzoekster niet op zich ook niet toelaat een schending van het gelijkheidsbeginsel vast te stellen. Verweerder kan immers bij een aanvraag om machtiging tot verblijf met verschillende factoren rekening houden en heeft in zijn beslissing van 14 maart 2014 gemotiveerd dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf met het oog op studies aan de FVG wordt geweigerd omdat deze studies totaal niet aansluiten bij haar professionele achtergrond en de studies die zij voorheen volgde en omdat

zij niet het bewijs leverde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Verzoekster toont niet aan dat de “*studiegenoot*” waarnaar zij verwijst in dezelfde omstandigheden toch een verblijfsmachtiging kreeg. Zij stelt slechts dat deze persoon ook een inschrijvingsattest bij FVG had, doch maakt niet aannemelijk dat deze dezelfde professionele achtergrond had en dezelfde studies volgde als zij en dat deze persoon evenmin over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK